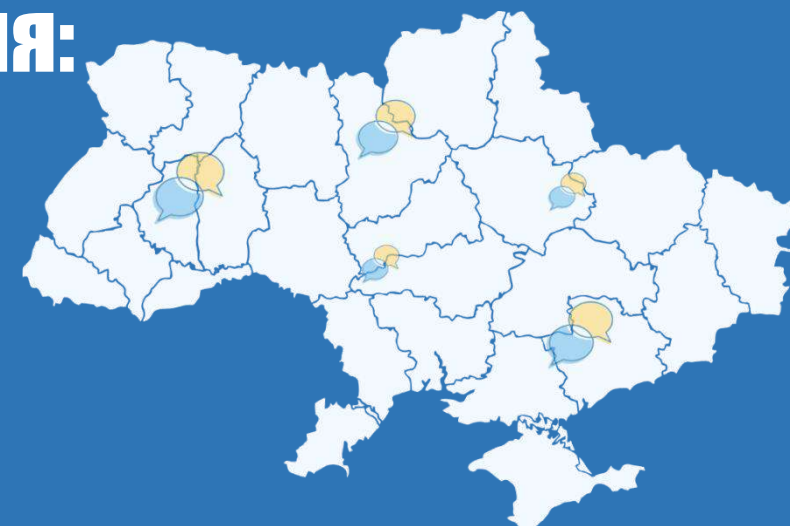
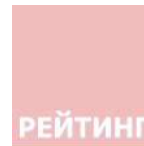

Шосте загальнонаціональне опитування: адаптація українців до умов війни

19 березня 2022

Методологія

- Аудиторія: населення України віком від 18 років і старші в усіх областях, крім тимчасово окупованих територій Криму та Донбасу
- Вибірка репрезентативна за віком, статтю і типом поселення
- Вибіркова сукупність: **1000 респондентів**
- Метод опитування: CATI (Computer Assisted Telephone Interviewing – телефонні інтерв'ю з використанням комп'ютера). На основі випадкової вибірки мобільних телефонних номерів
- Помилка репрезентативності дослідження з довірчою імовірністю 0,95: **не більше 3,1%**
- Терміни проведення: **19 березня 2022 р.**

19 березня
2022

РЕЙТИНГ

Відбудова України після війни

Відбудова України після війни

51% вважають, що на відбудову України вистачить 5 років, і 61% готові долучитись до цього

Більшість українців доволі оптимістично налаштовані щодо відбудови країни після війни – 51% вважає, що вистачить 5 років, 13% - до року. Більш впевнені в цьому на заході країни, молодь та ті, хто вимушено покинув своє місто. Молодь зазвичай більш оптимістично налаштована. На заході, на відміну від сходу війна не нанесла суттєвих руйнувань та дозволила більшою мірою зберегти звичне життя і теж додає оптимізму. Люди, які покинули свої домівки, живуть надією, що з їх домом все буде добре.

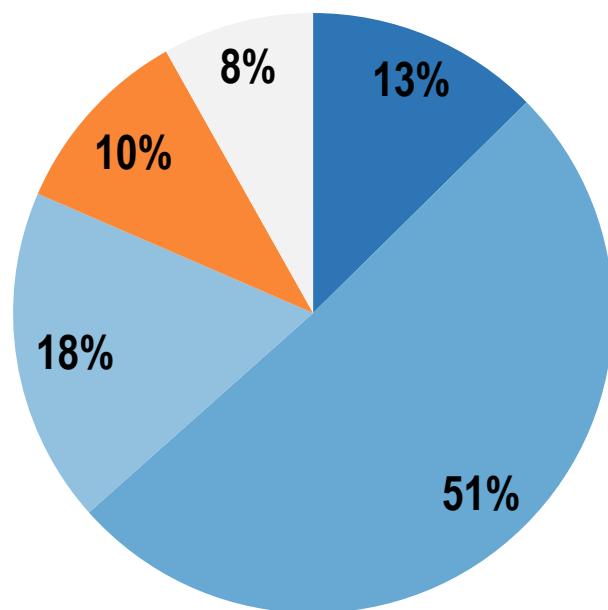
При цьому українці також готові не лише чекати, а й долучитися до відбудови країни – 61% хочуть фінансово підтримати або піти працювати на будівництво. 33% хотіли б, але не мають такої можливості. І лише 5% вважають, що це справа виключно влади. Плани про відбудову України об'єднують українців, більшість займає консолідовану, проактивну позицію та вказує на колективну відповідальність. Більше до відбудови готові долучитися мешканці центру, віком від 18 до 50 років та ті, хто покинули своє місто.

90% опитаних вважають, що компенсувати економічні та інфраструктурні втрати України внаслідок війни повинна росія. Окрім цього, 21% українців вважає, що до цього мають долучитися країни Європи, 17% - міжнародні організації, 12% – США і лише 10% - Україна.

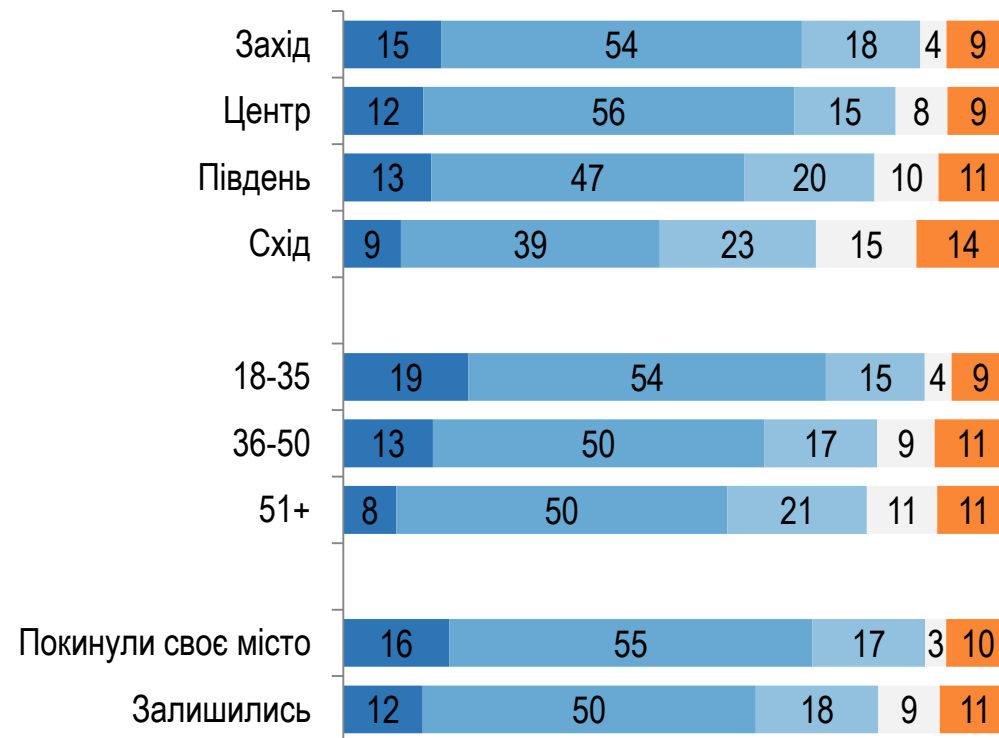

Як Ви вважаєте, скільки часу потрібно Україні для відновлення інфраструктури та економіки після перемоги у війні?

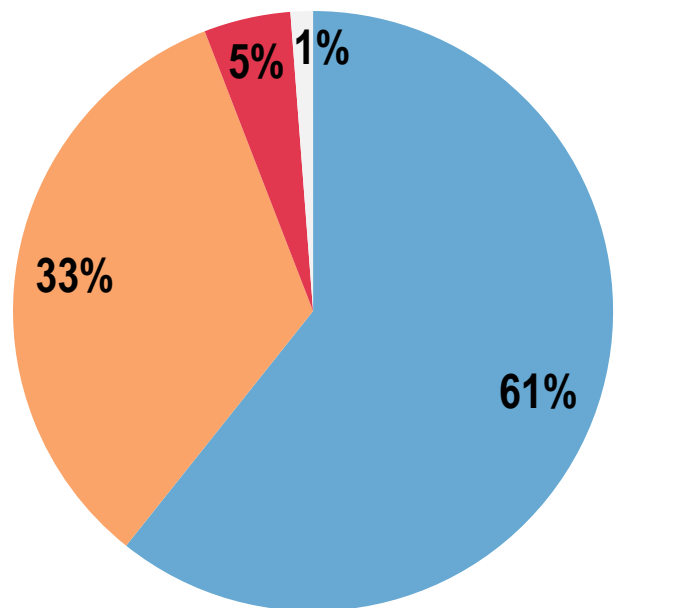
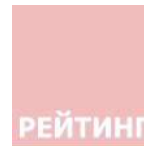
- Близько року
- До п'яти років
- До десяти років
- Більше десяти років
- Важко відповісти

Регіони. Вік. Місце перебування

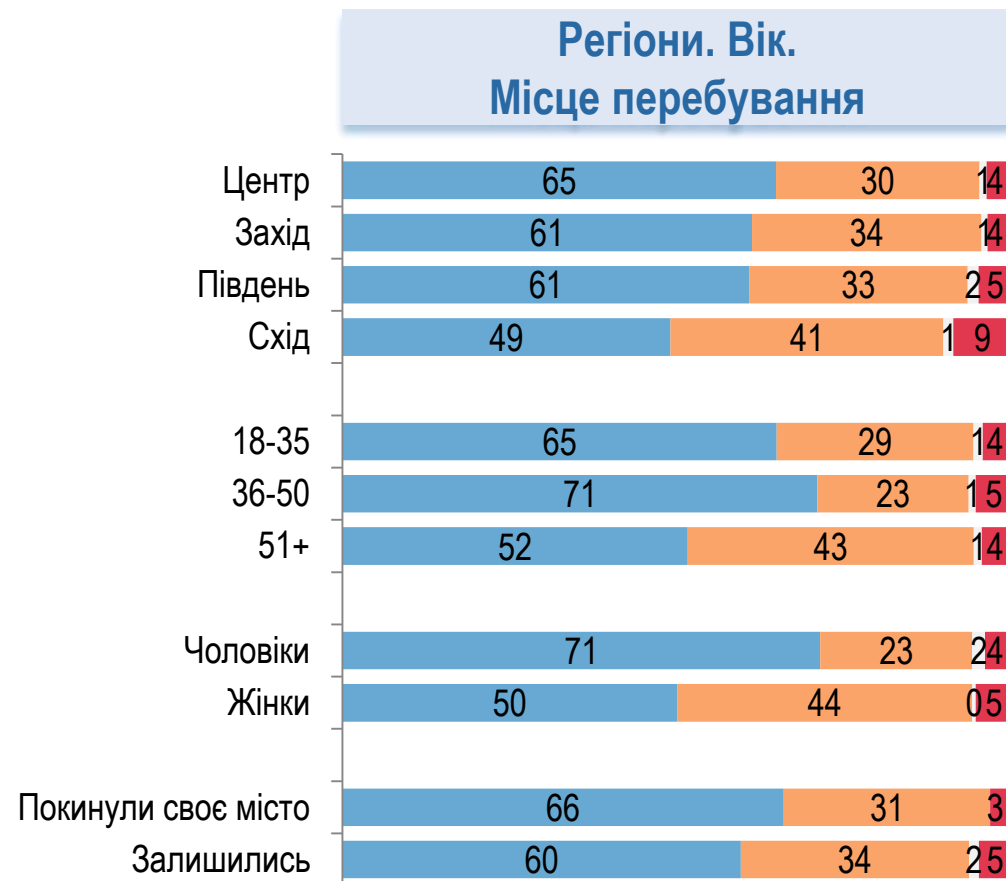

Чи готові Ви особисто долучитись до відбудови інфраструктури України?

- Так (фінансово, піду на будівництво)
- Хотів би, але НЕ маю можливості
- Ні, це справа влади
- Важко відповісти

Як Ви вважаєте, хто має компенсувати економічні та інфраструктурні втрати України за час війни?

	РЕГІОНИ			
	Захід	Центр	Південь	Схід
Росія	92	94	88	78
Країни Європи	18	21	23	20
Міжнародні організації	18	17	13	19
США	11	11	14	11
Україна	9	9	12	10
Інші	2	1	3	4
Важко відповісти	2	1	2	4

Економічне становище населення

Економічне становище населення

45% продовжують працювати. У 18% економічне становище не змінилось, в інших - погіршилось

Серед українців, які мали роботу до війни, половина (53%) сьогодні не працюють, 45% - продовжують працювати. 22% працюють у звичному режимі, 21% – віддалено або частково, лише 2% – знайшли собі нову роботу.

Це показник не лише економічних проблем, але і соціально-психологічних. Робота – це не лише економіка, це звичний спосіб життя, спілкування та взаємодія з іншими, структурованість часу, те, що стабілізує, надає впевненості, знижує тривогу і підвищує самооцінку.

Суттєва частина громадян втратили таку підтримку і більш вірогідно отримали вищий рівень дезадаптації. Найбільше це торкнулося мешканців сходу (74%), молоді до 35 років (60%) та тих, хто покинув своє місто (66%).

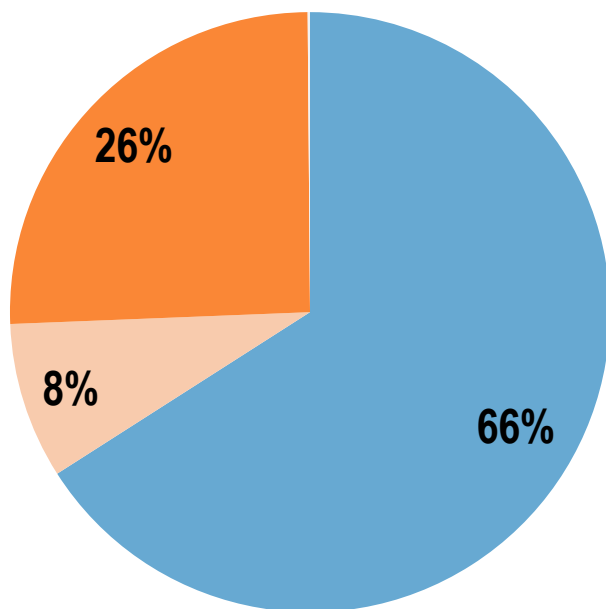
Економічне становище внаслідок війни не змінилось лише у 18% громадян, у 52% значно погіршилося, у 28% скоріше погіршилося. Дохід «закриває» базові потреби людини, дає відчуття безпеки та знижує тривогу перед невизначеним майбутнім. Серед пенсіонерів у чверті становище не змінилось.

40% опитаних вважають, що їх заощаджень вистачить лише на місяць. Проте, пандемія COVID-19 навчила українців заощаджувати і відсоток тих, хто підвищив свою матеріальну безпеку в кризу виріс (під час першого карантину (04.2020) 55% вважали, що заощаджень їм вистачить лише на місяць). Тому з врахуванням соціально-економічної та психологічної важливості зайнятості, зараз дуже важливо наскільки це можливо відновити роботу.

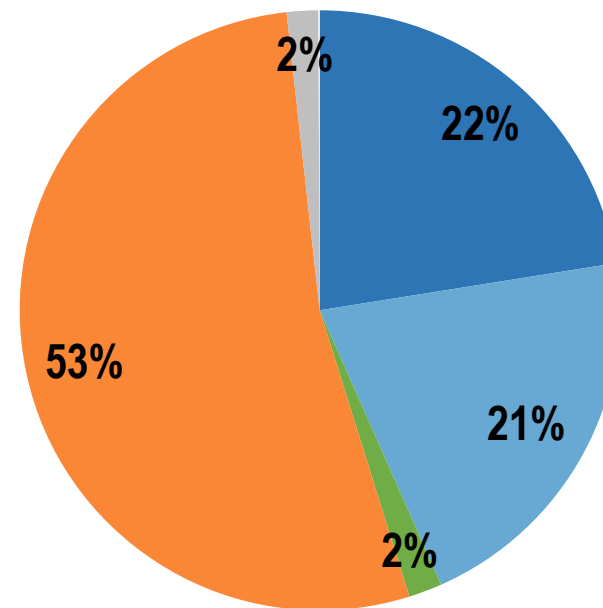
У Вас була робота до війни?

- Так
- Ні
- На пенсії, інвалідність
- Важко відповісти

Чи працюєте Ви зараз?

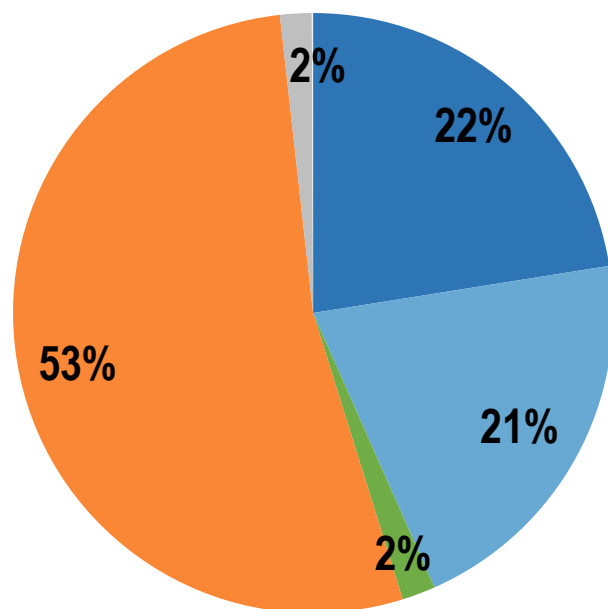
Серед тих, хто мав роботу до війни

- Працюю у звичному режимі
- Працюю віддалено/частково
- Працюю на новій роботі
- Не працюю
- Інше
- Важко відповісти

Чи працюєте Ви зараз?

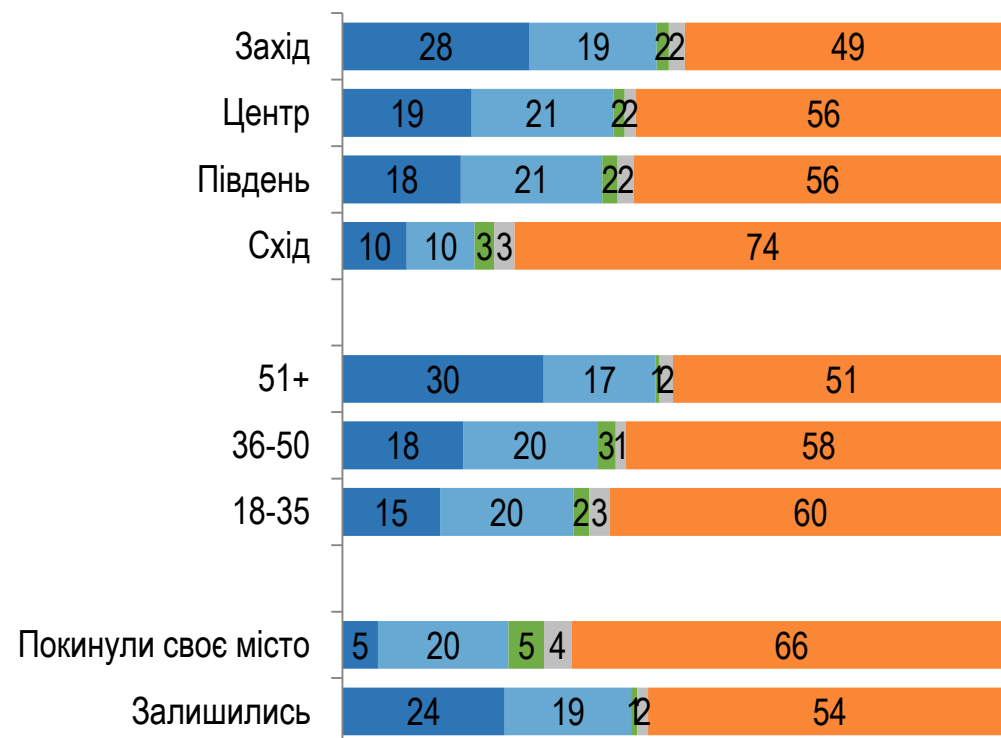

- Працюю у звичному режимі
- Працюю віддалено/частково
- Працюю на новій роботі
- Не працюю
- Інше
- Важко відповісти

РЕЙТИНГ

Серед тих, хто мав роботу до війни

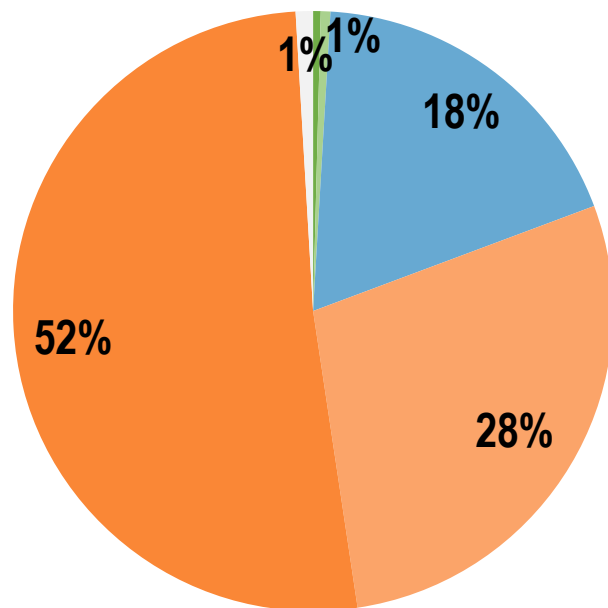
Регіони. Вік. Місце перебування

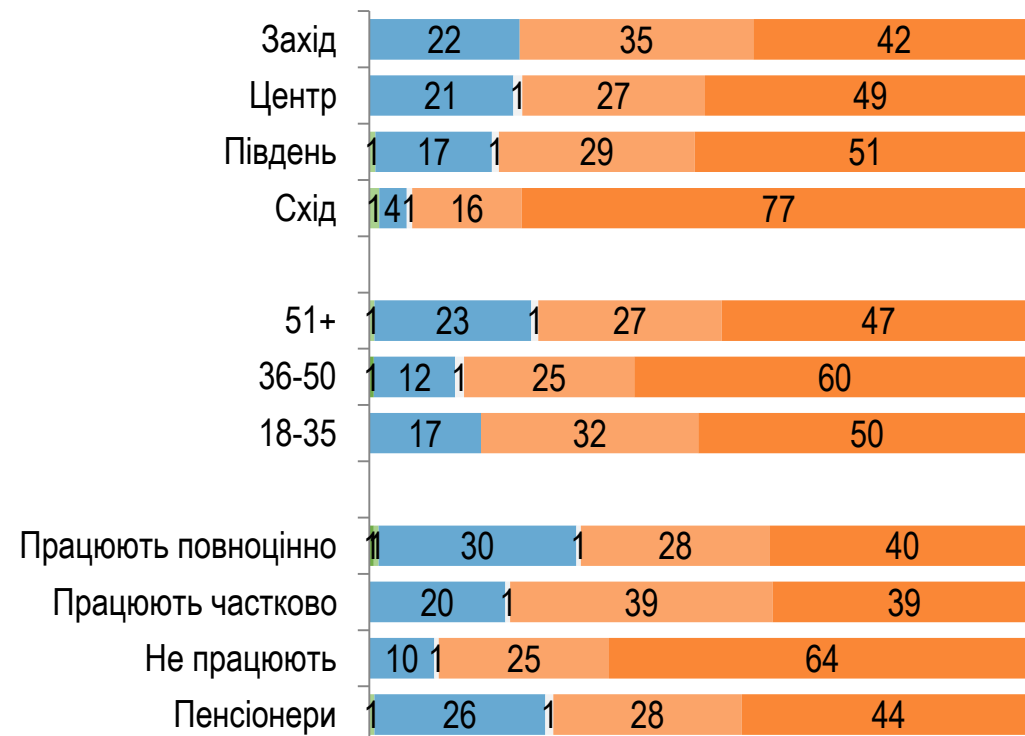
Як змінилося економічне становище Вашої сім'ї з початку війни?

РЕЙТИНГ

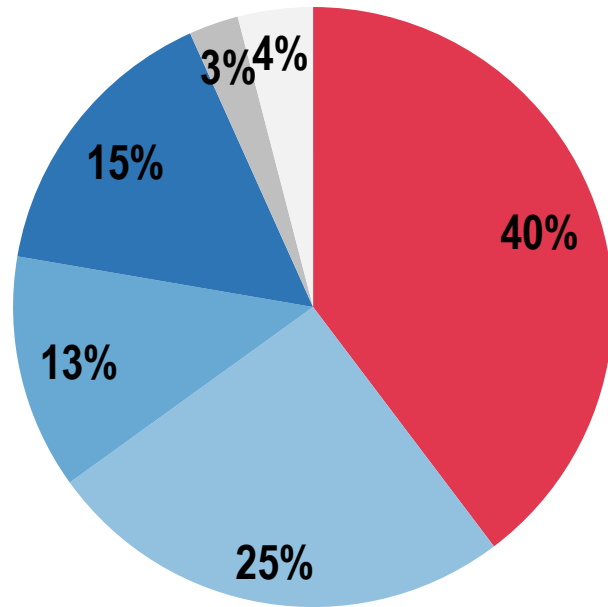
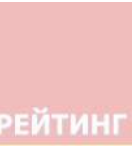

- Однозначно покращилось
- Скоріше покращилось
- Не змінилось
- Скоріше погіршилось
- Однозначно погіршилось
- Важко відповісти

Регіони. Вік. Зайнятість під час війни

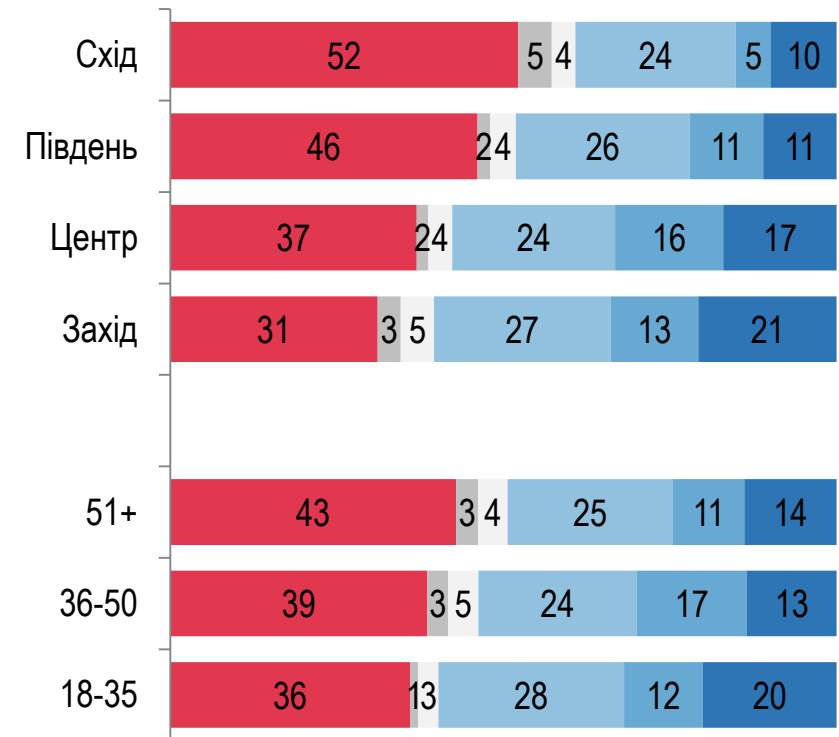

На який період вам вистачить ваших заощаджень, якщо Ви перестанете отримувати зарплату/пенсію, інші доходи?

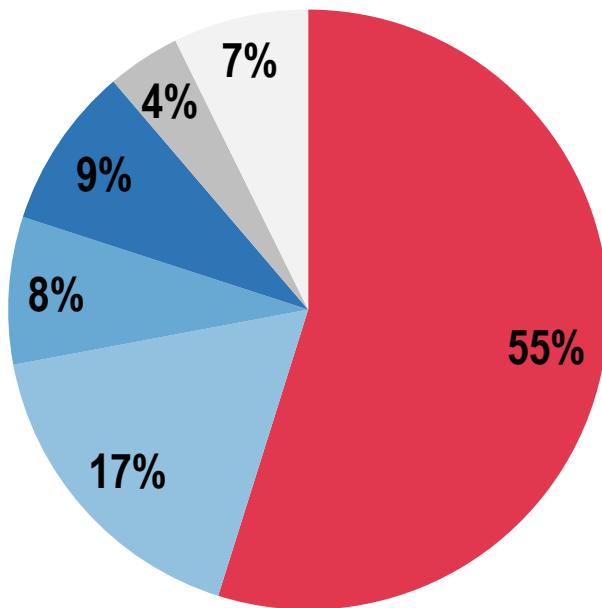
- Менше 1 місяця
- До 2-х місяців
- До 3-х місяців
- До півроку і більше
- Інше
- Важко відповісти

Регіони. Вік

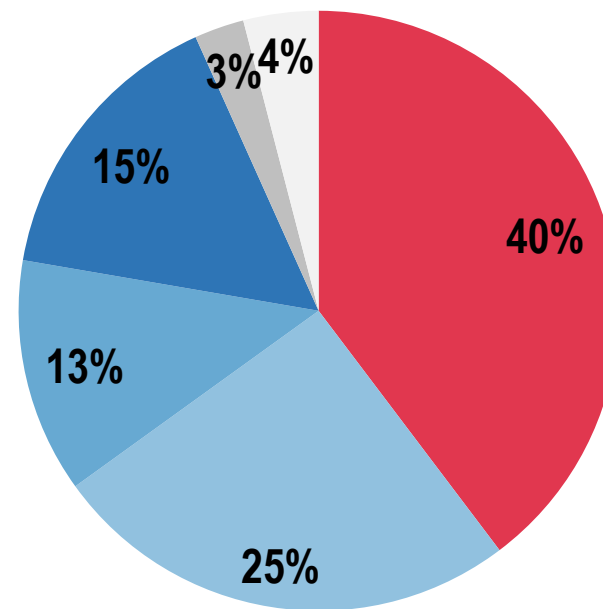
На який період вам вистачить ваших заощаджень, якщо Ви перестанете отримувати зарплату/пенсію, інші доходи?

Карантин, 04'2020

- Менше 1 місяця
- До 2-х місяців
- До 3-х місяців
- До півроку і більше
- Інше
- Важко відповісти

Війна, 03'2022

- Менше 1 місяця
- До 2-х місяців
- До 3-х місяців
- До півроку і більше
- Інше
- Важко відповісти

РЕЙТИНГ

Адаптація до життя під час війни

Адаптація до життя під час війни

47% українців сьогодні мають активну життєву позицію. Індекс психологічної дезадаптації достатньо помірний

Життєва позиція (що саме я вирішую в своєму житті), інтенсивність негативних емоцій, особливості комунікації під час війни є умовними (прямими або опосередкованими) показниками психологічної адаптації або дезадаптації. Активна життєва позиція забезпечує більший рівень впевненості у власних силах щодо подолання життєвих труднощів, нижчий рівень негативних емоцій та тривоги, більше можливостей швидкої адаптації, збереження комунікації, можливостей частково зберігати або частково відновлювати звичний спосіб життя.

На сьогодні, 47% українців сьогодні мають активну життєву позицію, 18% знаходяться десь посередині між активною та пасивною, водночас, третина стверджують, що зараз в своєму житті майже нічого не вирішують. Найбільш активна життєва позиція у молоді до 35 років (53%) та осіб середнього віку (50%). Традиційно під час війни гендерний баланс руйнується, ми повертаємося до традиційного розподілу ролей: тому 43% жінок та 51% чоловіків мають активну життєву позицію і лише 25% чоловіків майже нічого не вирішують в своєму житті, а серед жінок таких майже 40%.

Активну позицію також мають ті, хто повноцінно (60%) або частково/дистанційно (66%) працюють. Війна поглибила незахищеність та дезадаптацію серед старших людей.

Індекс психологічної дезадаптації виміряний через спектр негативних емоцій виявився достатньо помірним (2.6), зважаючи на обставини війни. На четвертому тижні війни українці в цілому ще не вдалися до пригнічених станів. Найбільше емоційний рівень психологічної дезадаптації забезпечує агресивність (3.1), найменший – апатія (2.1). Ці стани за інтенсивністю прояву на різних полюсах, отже, майже у всіх даних вони розведені: низький рівень апатії при високому рівні агресивності. Можемо припустити, що саме агресивність не дає розвиватися апатії. Це хороше еволюційне надбання, яким ми зараз можемо користуватися в ситуації боротьби за життя та виживання, відчуття загрози. Апатії зараз очікувати не варто, оскільки Україна в гарячій фазі війни, майже кожного дня відбуваються якісь події, тож, якщо війна не перейшла у затяжну фазу, то і апатія у більшості не з'явиться.

Агресивність – єдина властивість активного спектру. Водночас, песимізм, розпач і апатія – це стани пригнічення, економії емоцій, зниження активності.

У чоловіків суттєво відрізняються розпач (2.2) та агресивність (3.2), тоді як у жінок знаходяться на однаковому рівні. У рівні песимізму немає відмінностей, а ось апатія у жінок вища (2.2), ніж у чоловіків (1.9). Цивільним жінкам в емоційному плані війна дається важче. Війна – це більше царина маскулінності, це ті періоди існування суспільства, коли все, що пов'язано з мужністю, витривалістю, агресивністю виходить на перший план. У війнах, цивільні жінки є більш незахищеними через свої фізичні можливості, загрозу насильства та необхідність піклуватися про дітей. Отже жінки частіше потерпають через пригнічений емоційний стан.

Адаптація до життя під час війни

Ті, хто повноцінно працюють, мають кращий емоційний стан: найнижчий рівень апатії.

Найбільший рівень агресивності спостерігається у старшої вікової групи (51+) – 3.3, найменший – у молоді (2.8). **У молоді загалом найменший рівень емоційної дезадаптації**, бо за віком вони належать до тих, хто здатен швидше адаптуватися до будь-яких умов. Старшим війна багато в чому перекреслила досягнення і залишила (в кількості років) менше часу на відновлення, нові горизонти, відбудову і часу нормального мирного життя – це повинно сильно дратувати і дратує.

За регіонами схід є найбільш дезадаптованим і найбільш емоційно пригніченим, бо в у його мешканців нижчий рівень агресивності, проте, вищий рівень апатії, розпачу та песимізму. Найбільш агресивно налаштований захід та центр – це дає їм більш активну позицію, тут менше пригнічення і агресія відокремлена від іншої частини негативного спектру емоцій.

Знов бачимо, що **ті, хто повноцінно працюють, мають кращий емоційний стан: найнижчий рівень апатії. Це також стосується тих, хто працює частково.** Розпач та песимізм цим двом групам також менш притаманний. Отже, можливість працювати допомагає людині підтримувати більш позитивний емоційний стан. Агресивність у працюючих вища і тут забезпечує проактивну позицію і це як раз її конструктивна реалізація.

Активна життєва позиція також пов'язана з кращою емоційною адаптацією – суттєво нижчими рівнями апатії, розпачу та песимізму. Навпаки, ті, хто майже нічого у своєму житті не вирішують знаходяться в стані психологічної дезадаптації: в них розпач вищий за агресивність, бо розпач – паралізує здатність людини приймати рішення та бути активною

Ті, хто покинув своє місто мають нижчий рівень апатії за тих, хто залишилися, бо їм зараз доводиться шукати можливості прихистку, влаштовувати своє життя в іншому місці. Цікавим виявилось те, що в кращому стані ті, у кого житло пошкоджене, ніж ті, у кого ціле.

В найгіршому емоційному стані серед цих груп ті, хто не знає, що з житлом – це ситуація невизначеності, яка формує додаткову тривогу.

Комунікація з близькими багато в чому визначає емоційний спектр переживань: **ті, хто залишився зі своєю сім'єю, спілкуються з рідними та друзями знаходяться в кращому емоційному стані** і переживають меншу дезадаптацію, ніж ті, кому довелося розділитися з сім'єю, хто зрідка спілкується з рідними та друзями.

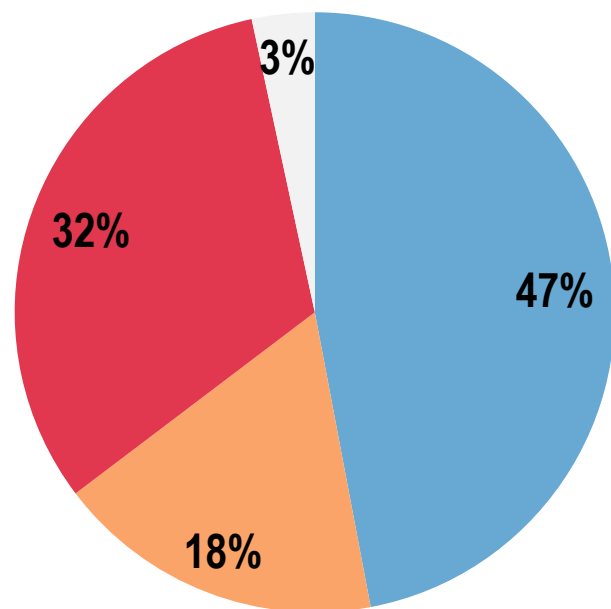
Спілкування з колегами та сусідами впливає несуттєво, бо це не найближче оточення, однак, спілкування з колегами знижує апатію і підвищує агресивність, яку зараз ми більше розуміємо як активність. В цілому, такі надстресові події у житті людини як війна, значно посилюють бажання бути разом з рідними та близькими людьми, у комунікації високий ресурс та цінність її також підвищилася, а можливість такої комунікації знижують ризики дезадаптації.

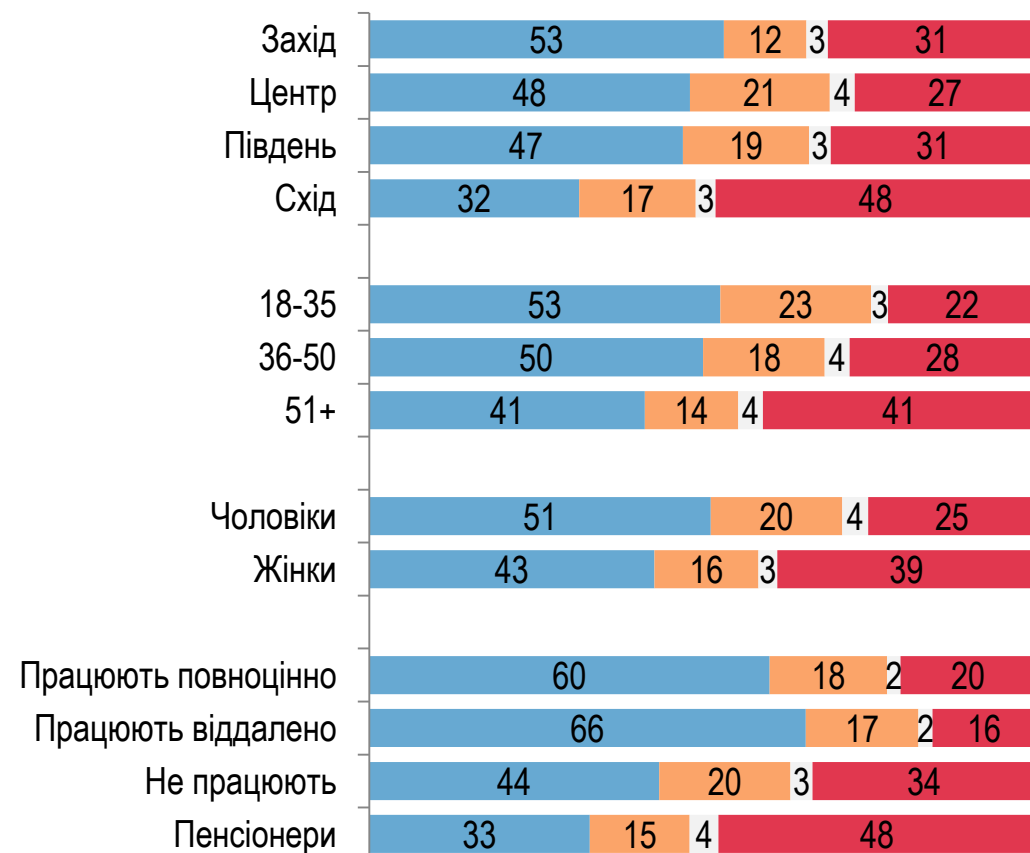
Як би ви зараз визначили свою життєву позицію?

РЕЙТИНГ

- Я маю активну життєву позицію
- Моя життєва позиція ні активна, ні пасивна
- Зараз в своєму житті я майже нічого не вирішую
- Важко відповісти

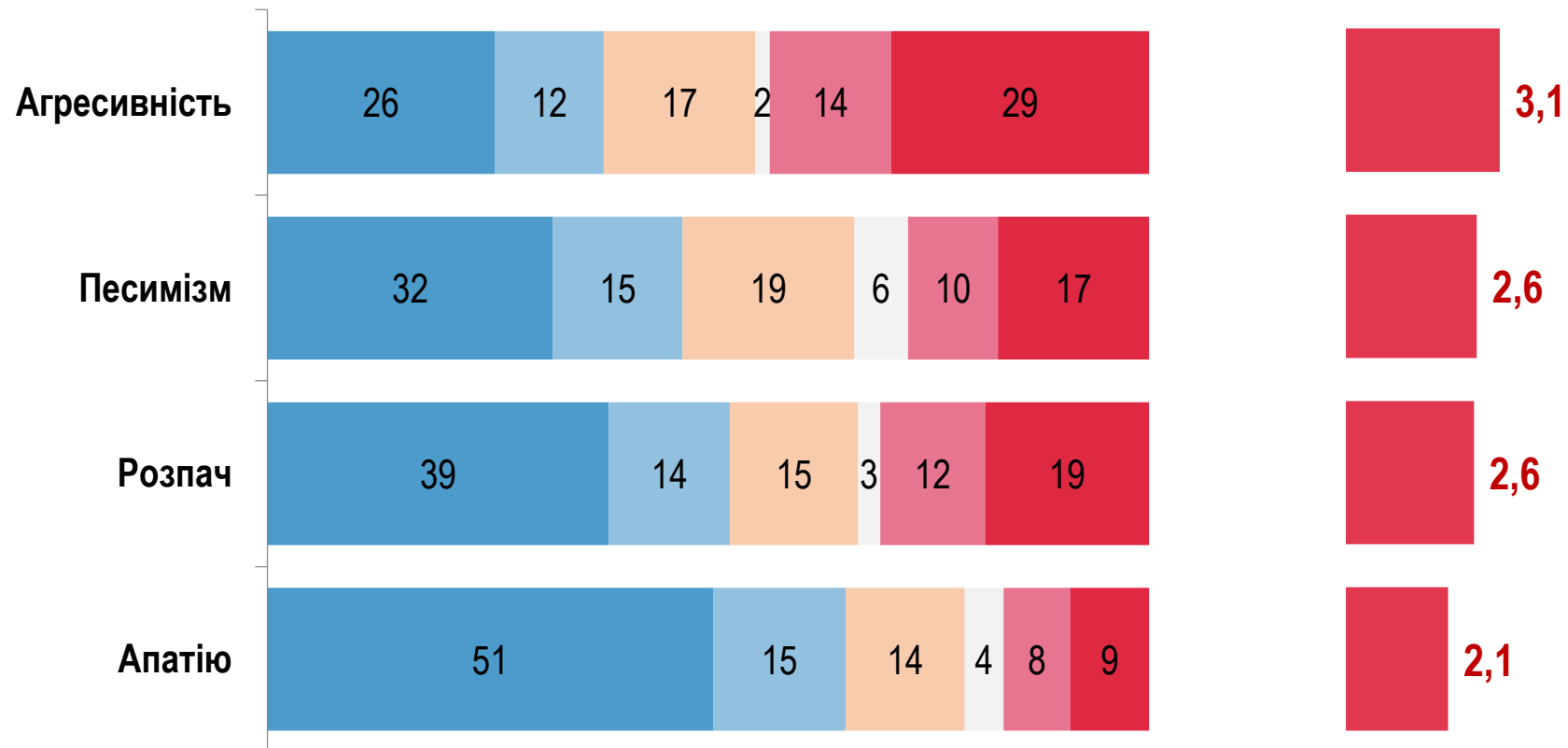
Регіони. Вік. Стать. Зайнятість під час війни

Наскільки ви зараз відчуваєте наступні почуття? за шкалою від 1 до 5, де 1- зовсім не відчуваю, 5 – сильно відчуваю

РЕЙТИНГ

■ Зовсім не відчуваю ■ Скоріше не відчуваю ■ І відчуваю, і не відчуваю ■ Важко відповісти ■ Скоріше відчуваю ■ Сильно відчуваю

Індекс психологічної дезадаптації:

2,6

19 березня
2022

Індекс психологічної дезадаптації: демографія

за шкалою від 1 до 5, де 1- зовсім не відчуваю, 5 – сильно відчуваю

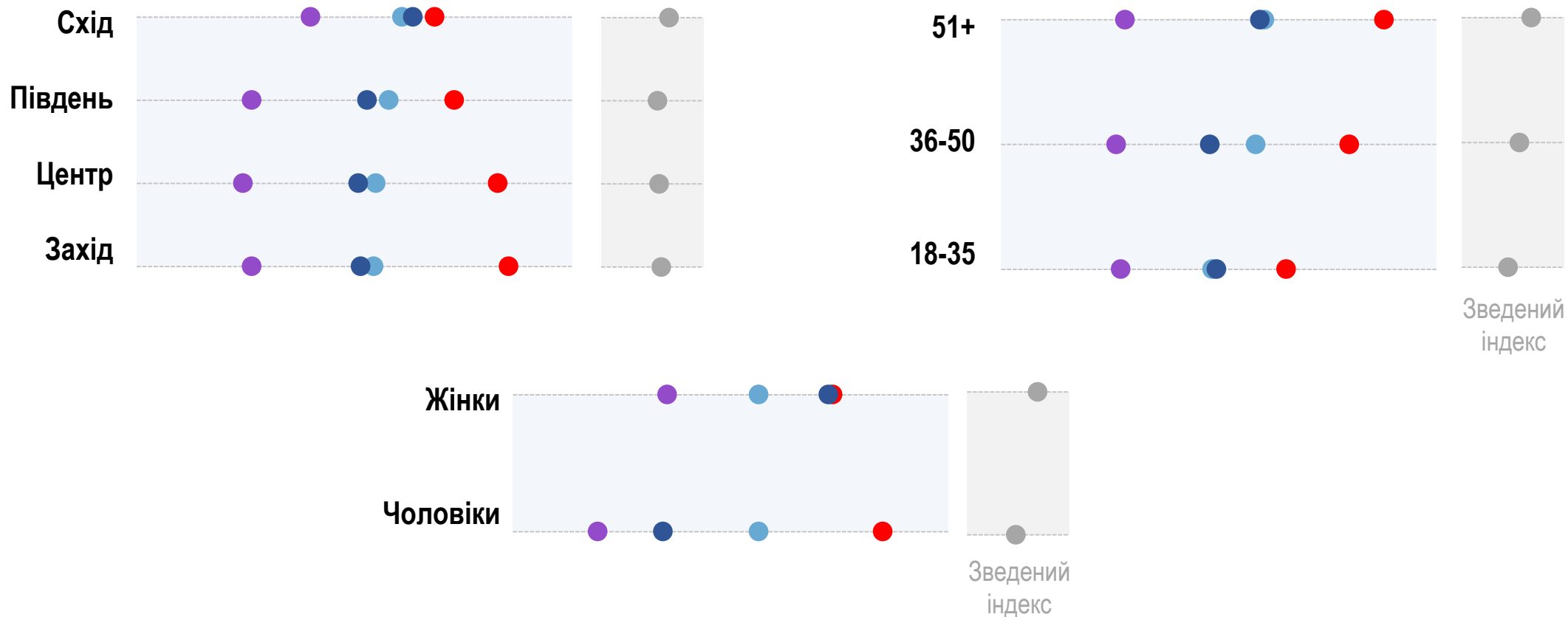
Чим вищі значення, тим вираженіші почуття:

● Апатія

● Розпач

● Песимізм

● Агресивність

19 березня
2022

Індекс психологічної дезадаптації: життя під час війни

за шкалою від 1 до 5, де 1- зовсім не відчуваю, 5 – сильно відчуваю

РЕЙТИНГ

Чим вищі значення, тим вираженіші почуття:

Апатія

Розпач

Песимізм

Агресивність

19 березня
2022

Індекс психологічної дезадаптації: комунікація з близьким

за шкалою від 1 до 5, де 1- зовсім не відчуваю, 5 – сильно відчуваю

РЕЙТИНГ

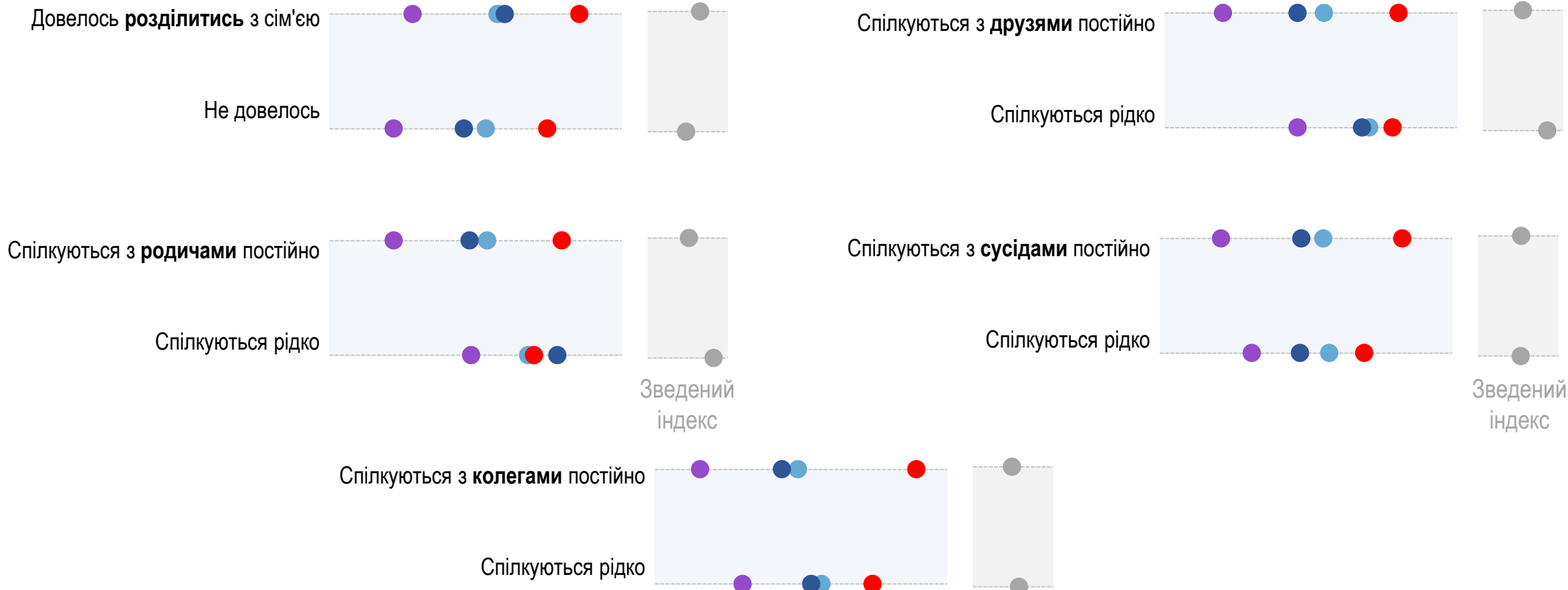
Чим вищі значення, тим вираженіші почуття:

● Апатія

● Розпач

● Песимізм

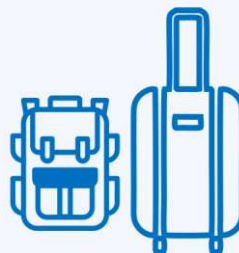
● Агресивність

19 березня
2022

Кризові ситуації під час війни

Кризові ситуації під час війни

44% українців розділились з близькими через війну. Також 19% - покинули дім, однак більшість з них планують повернутись додому після війни

44% українців довелося тимчасово розділитися зі своєю сім'єю. Найбільше таких на сході (54%), найменше – на заході (39%). Серед молоді таких 50% – це за віком найбільший показник.

Розділення з сім'єю не з власної волі – це психологічно важке випробування, особливо під час війни, яка формує невизначеність майбутнього возз'єднання родини. До того ж ми з'ясували вище, що бути разом з родиною і спілкуватися – важлива частина психологічної підтримки і емоційної адаптації до подій.

Окрім розділення з родиною, **19% громадян покинули своє місто/село на час війни (найбільше виїхало зі сходу).** Водночас, **абсолютна більшість (93%) з них планують після війни повернутися додому.** «План повернення» – це міцна підтримуюча сила в складній, невизначеній ситуації війни. Багато хто не знає, чим він буде займатися після війни, якими ми будемо, але ціль – повернутися додому стабілізує, знижує невизначеність і робить життя таким, що має сенс при багатьох вже не так актуальних сенсах.

При цьому лише **58% знають, що з їх житлом все без змін**, 10% знають, що їх житло пошкоджене, а 9% - зруйноване. Решта не знають, що з їх житлом.

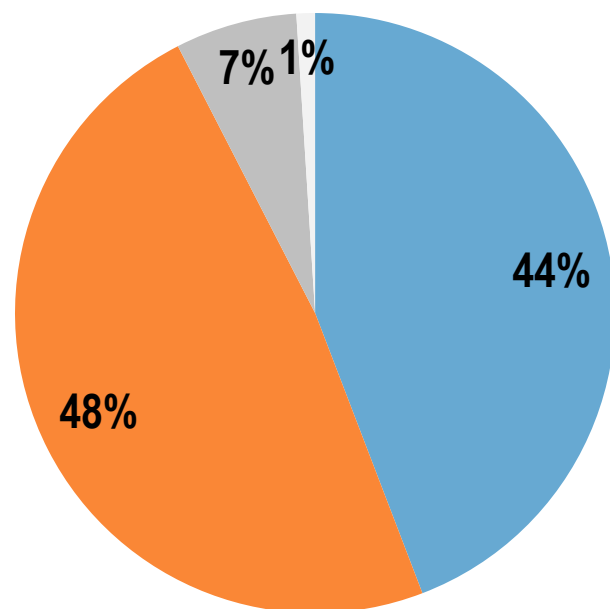
Віра в Бога: знають, що Бог існує і не сумніваються в цьому 60% опитаних і цей показник не змінився з 2021 року. Вірять в Бога, хоча іноді сумніваються 14% порівняно з 17% у 2021 році. Не вірять у Бога, але вірять у вищі сили 17% порівняно з 14% у 2021 році. Отже, група умовних агностиків дещо збільшилась. Тих, хто не вірить в Бога сьогодні 6% порівняно із 7% у 2021 році.

Найбільше вірять в Бога і не сумніваються в цьому традиційно на заході (71%), старші люди (64%), жінки (68%).

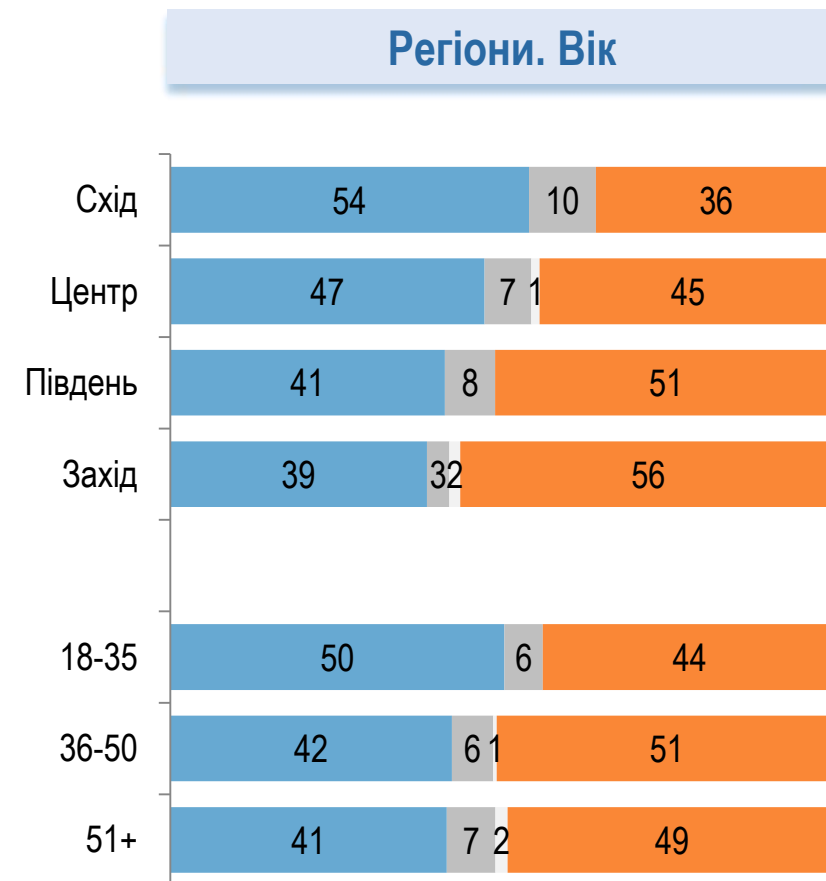

Чи довелось Вам тимчасово розділитись зі своєю сім'єю/партнером через війну?

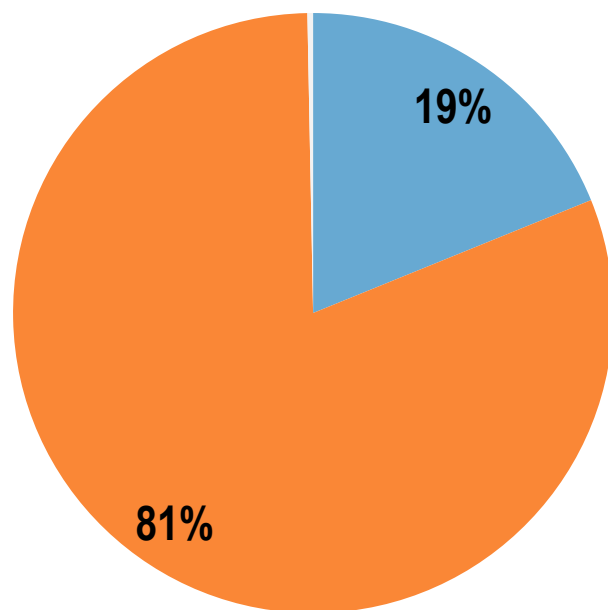
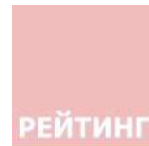

- Так
- Ні
- Не маю сім'ї/партнера
- Важко відповісти

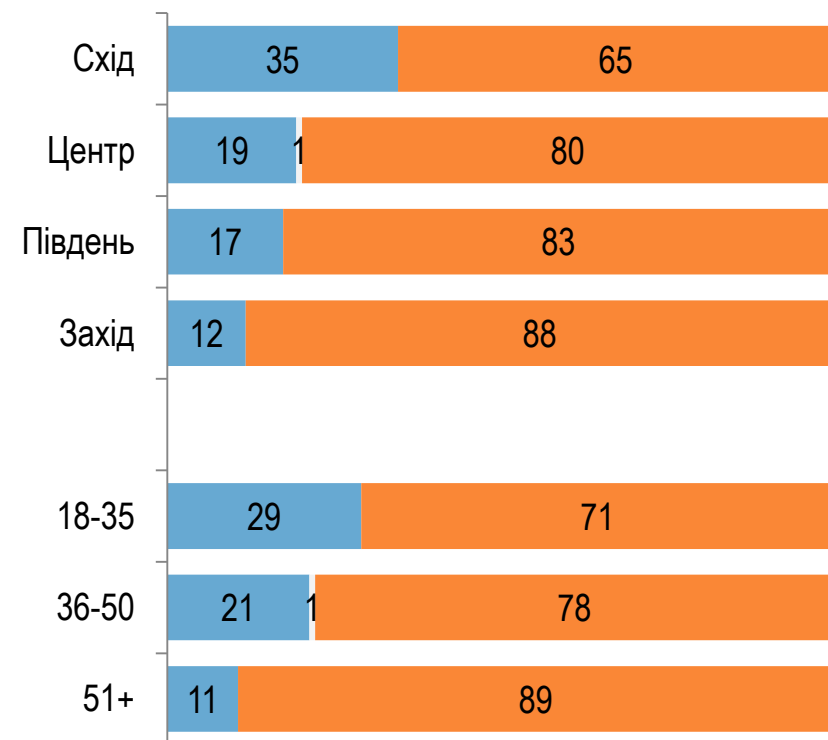

Чи довелось Вам покинути своє місто/село на час війни?

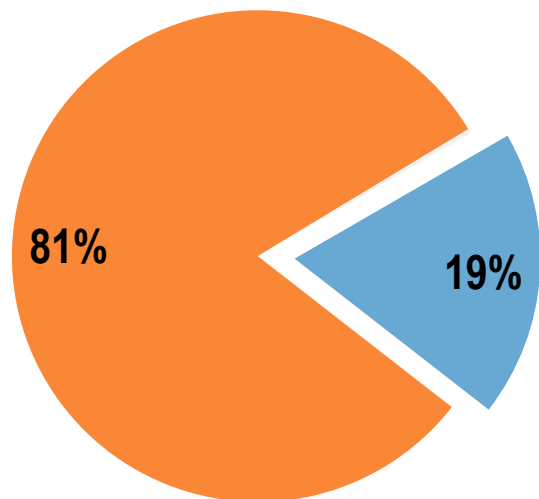
- Так
- Ні
- Важко відповісти

Регіони. Вік

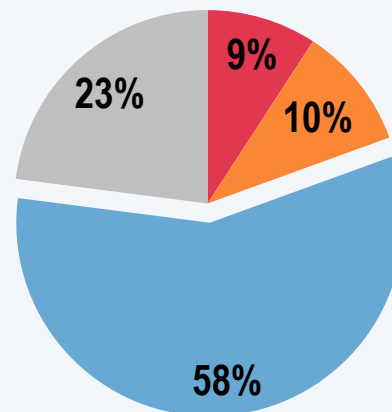
Чи довелось Вам покинути своє місто/село на час війни?

- Так
- Ні
- Важко відповісти

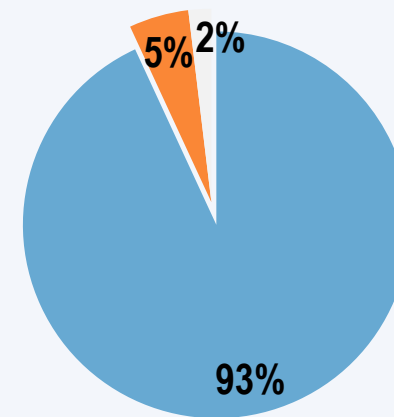
Серед тих, кому довелось покинути своє місто на час війни, N=189

В якому стані зараз Ваше житло, де Ви жили до цього?

- Зруйноване, непридатне для життя
- Частково пошкоджене
- Все без змін
- Я не знаю, не маю інформації

Ви плануєте повертатись у своє місто/село після закінчення війни?

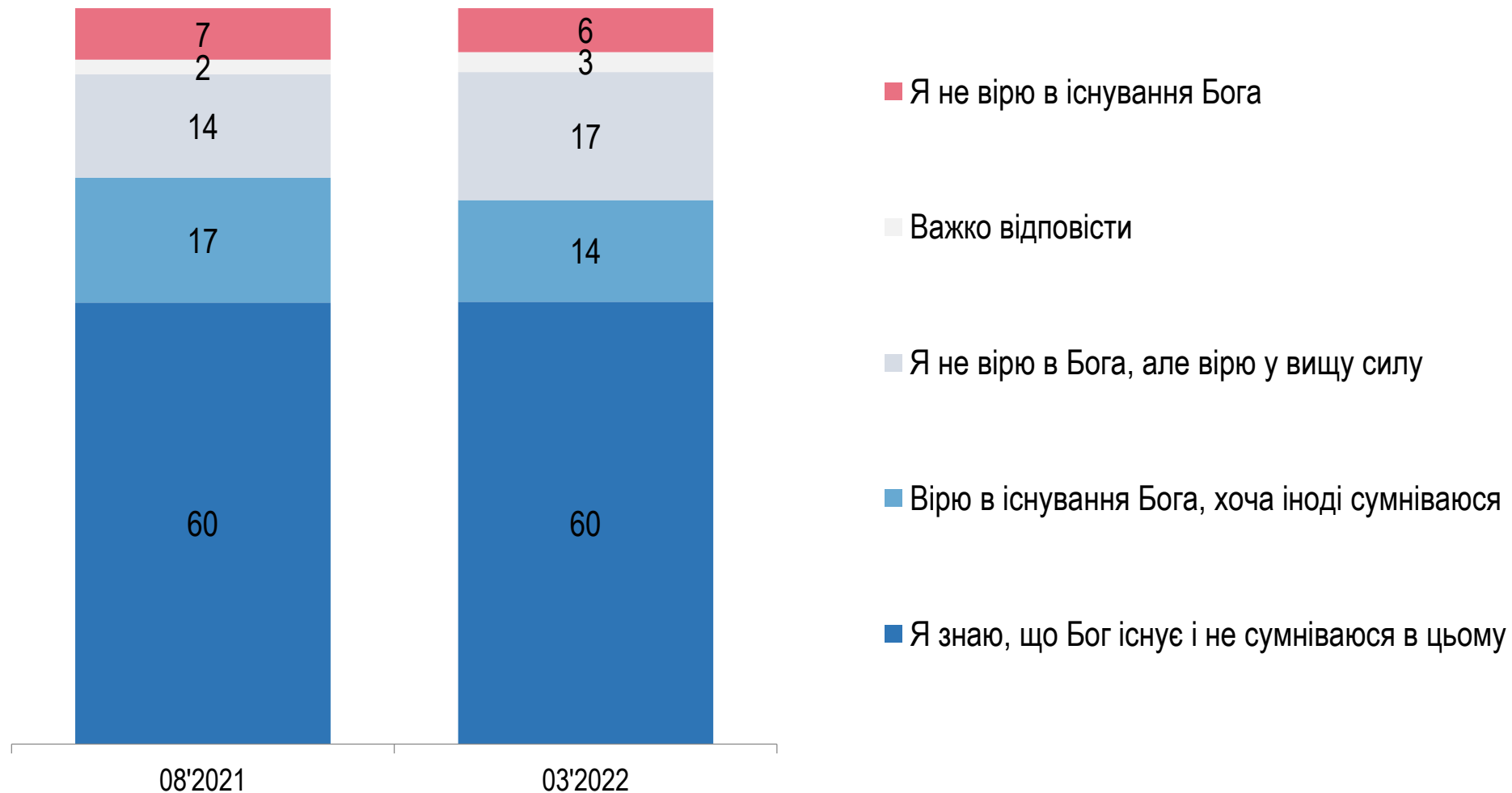

- Так
- Ні
- Важко відповісти

Віра в Бога

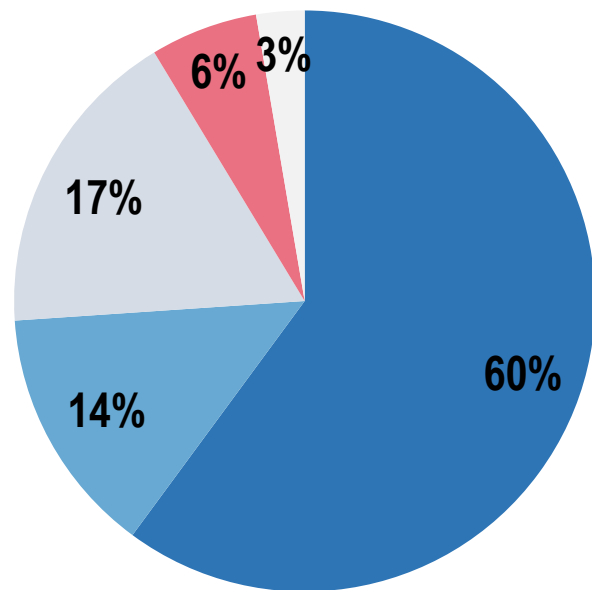
Що з перерахованого точніше відображає ваше уявлення про існування Бога?

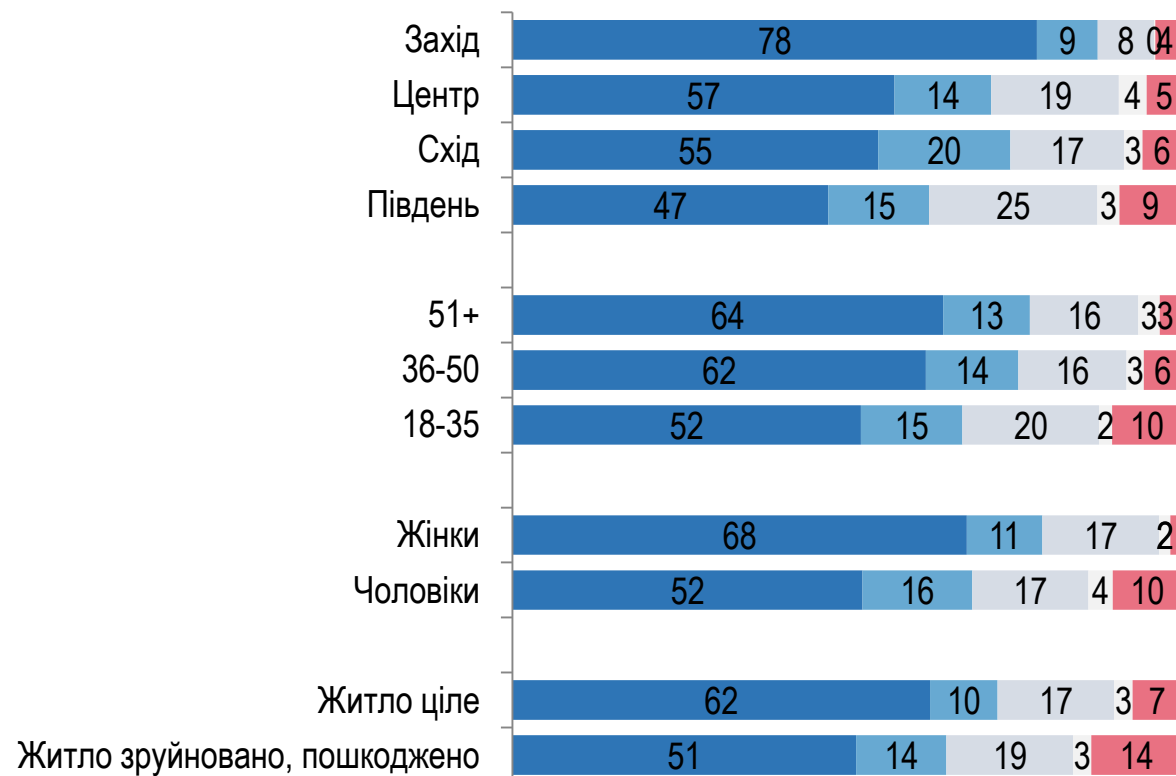
Віра в Бога

Що з перерахованого точніше відображає ваше уявлення про існування Бога?

- Я знаю, що Бог існує і не сумніваюся в цьому
- Вірю в існування Бога, хоча іноді сумніваюся
- Я не вірю в Бога, але вірю у вищу силу
- Я не вірю в існування Бога
- Важко відповісти

Регіони. Вік. Стать. Стан житла

РЕЙТИНГ

Плани на «життя після війни»

Плани на «ЖИТТЯ ПІСЛЯ ВІЙНИ»

Плани на життя після війни в основному пов'язані із подорожами, які можна розуміти і як знайомство із своєю країною для тих, хто мало їздив до цього, а також можливість відвідати рідних та друзів.

Подорожувати країною після війни планують 55% українців – це виглядає як бажання засвідчити своє ставлення та «обійняти» країну, цінність якої підвищилася разом з ціною, яку доводиться платити за те, що ми – громадяни України.

Професійний розвиток, нові знання в цілому є другим дуже актуальними напрямком планів, бо попереду відновлення країни, в професійній площині та структурі зайнятості відбудуться зміни, отже, громадяни це розуміють і вже 49% роздумують як отримати додаткову освіту чи нові знання, а 38% - освоїти нову професію. **27% мріють після війни відкрити свою справу, 21% - піти нову роботу.** Війна – це завжди зміни, і люди починають про них думати. Під час війни можливість піклуватися про когось має високе значення, тож **25% після війни хочуть завести домашнього улюбленця** – так втілюється бажання піклуватися, отримувати теплі емоції та оточувати себе життям.

Майже всі хочуть або залишитися вдома або повернутися до дому. Це не історія про вільний вибір, щоб мати бажання жити в іншій країні, навіть за наявності зараз певних можливостей це зробити. Вибір без вибору не буває привабливим, тому бажання повернутися до дому є зрозумілим. Повернення до дому – це як повернення до себе, можливість себе не втратити і якщо і зробити вибір щодо змін, то з власної волі, а не з примусу.

Гендерні відмінності спостерігаються в будь-яких пересуваннях: чоловіки більше хочуть подорожувати країною, більше розглядають можливість переїхати в інше місто/регіон або за кордон. Географічна мобільність – це традиційно маскулінна характеристика, жінки більше прив'язані до місця та надають перевагу осілості. Власну справу хочуть відкрити 31% чоловіків проти 23% жінок. Загалом активність чоловіків під час війни підвищується. Війна дає можливість чоловікам стверджувати свою маскулінність і мати кращу ідентифікацію з традиційно чоловічими ролями.

Значна частина громадян хочуть після війни подорожувати країною, освоїти нову професію, отримати нову роботу, освіту. Абсолютна більшість не планують виїжджати за кордон

Світ був занадто сучасним та модернізованим і щодо ролей, і щодо ідентифікації, але росія зараз занурила його в архаїчний морок, в якому і щодо ідентифікації, і щодо цінностей все спрощено і чітко визначено. Це дає можливість легше самоідентифікуватися, визначити свої сенсові та ціннісні позиції, бо світ на час війни поляризується і стає чорно-білим.

Плани тих, хто покинув своє місто відрізняються від тих, хто залишився. Ті, хто поїхав більше хочуть подорожувати країною. І суттєво більше хочуть отримати додаткову освіту чи нові знання (61% проти 47%), освоїти нову професію (51% проти 35%) та відкрити свою справу (40% проти 23%) – цей вимушений від'їзд сформував активну позицію щодо життя після війни, бажання змін та розвитку. Вимушена мобільність може викликати деструктивні зміни, але в цих результатах ми бачимо, що на рівні планів **ті, хто поїхали мають проактивну, конструктивну позицію.** Їхати – це діяти, отже цей вчинок сприяє дієвості і в іншому та відкриває можливості.

Чи плануєте Ви після війни..?

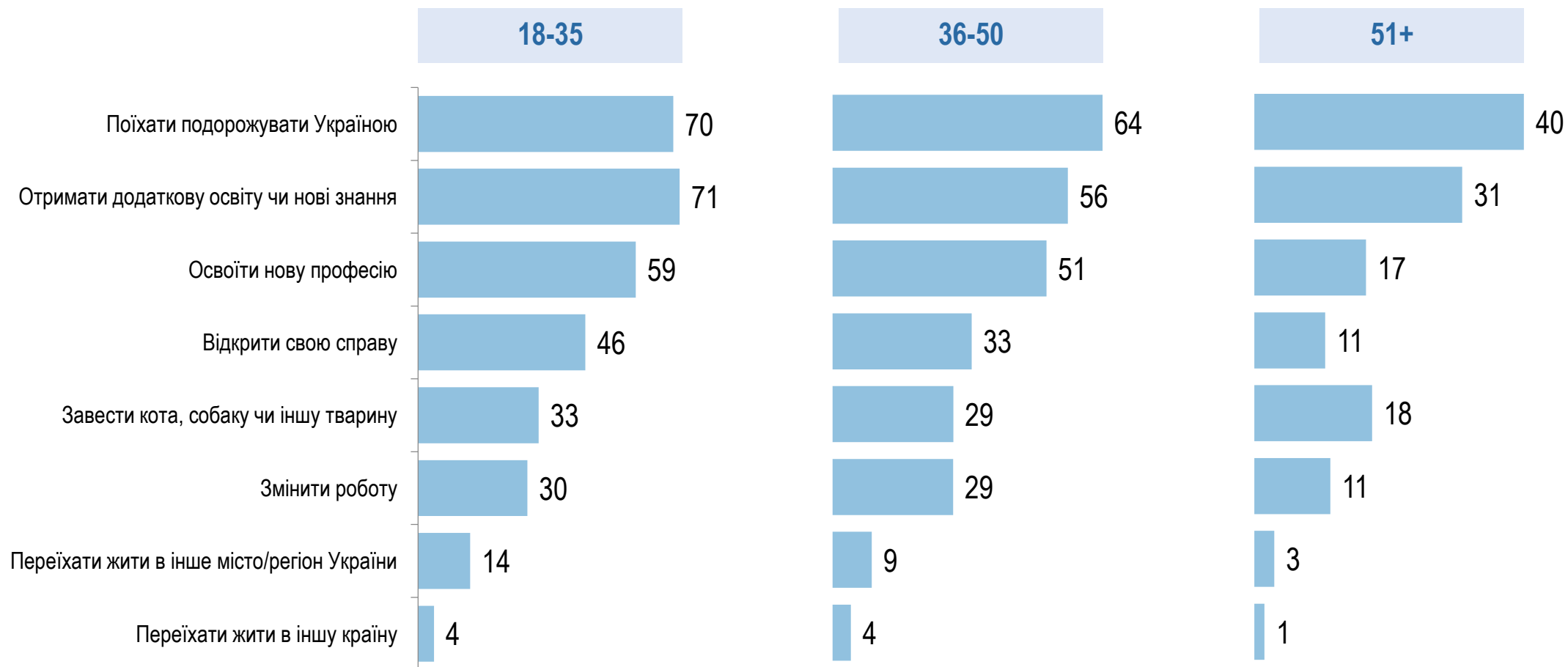
19 березня
2022

Життя після війни

% так, планую

РЕЙТИНГ

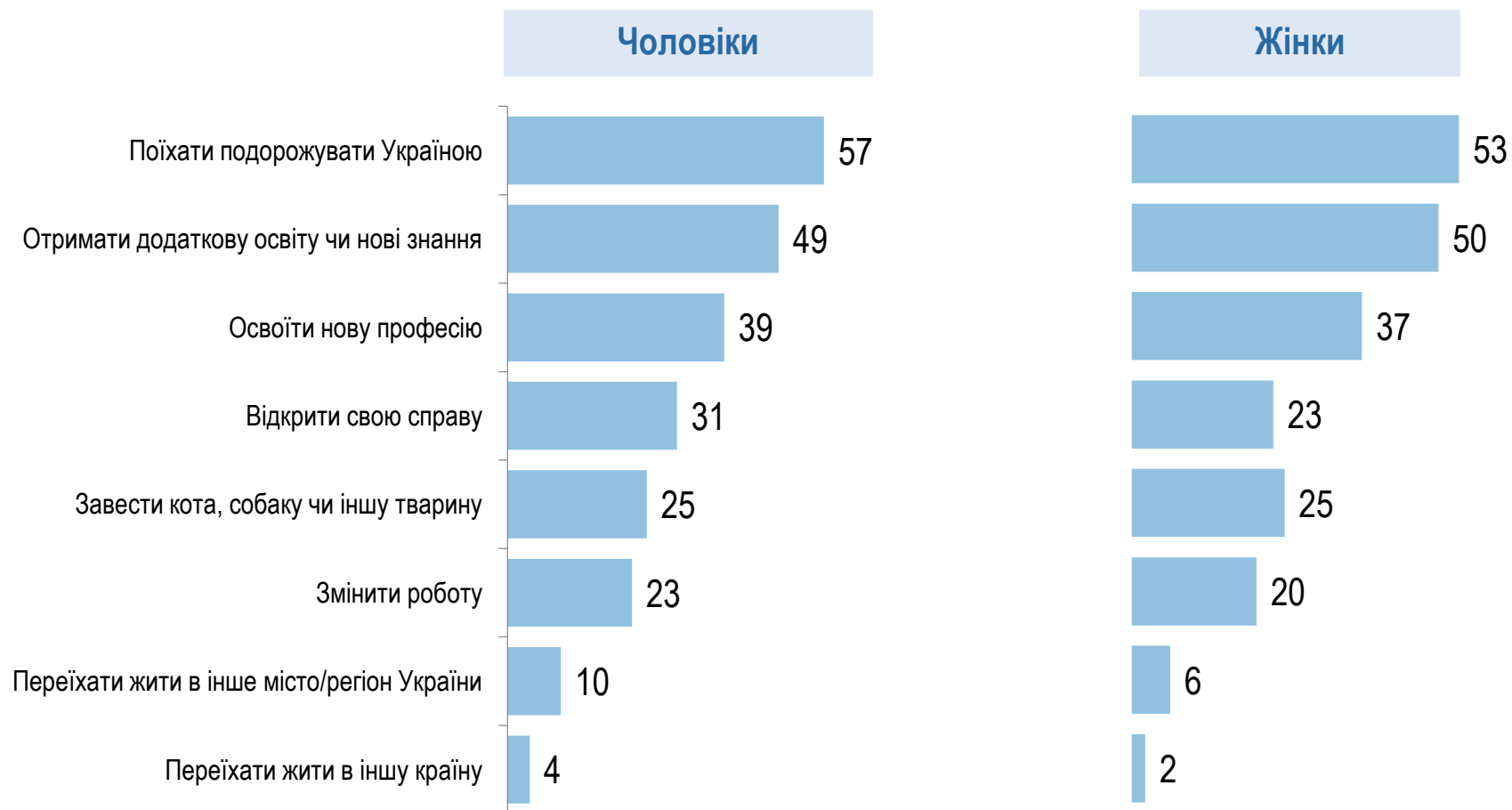
19 березня
2022

Життя після війни

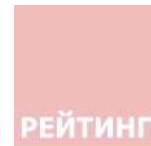
% так, планую

Життя після війни

% так, планую

РЕЙТИНГ

Комунікація під час війни

Комунікація під час війни

Під час війни українці почали частіше спілкуватися з близькими. Канали у месенджерах стали одним із найпопулярніших ЗМІ

Спілкування, можливість бути разом з іншими людьми, відчуття єдності та причетності під час війни відіграють особливу роль. Комунікація, окрім своїх прямих функцій, допомагає стабілізуватися, знизити тривогу, отримати та надати підтримку, відреагувати власні почуття та дати таку можливість іншому. З близькими та рідними зараз постійно спілкується 72% громадян, 48% – з друзями, 38% з сусідами і 28% з колегами по роботі. Найважливіша та найбільш об'ємна частина комунікації – із близьким колом, про яке в час війни людина переживає та турбується найбільше.

Порівняння з квітнем 2020 року показує, наскільки війна відрізняється від пандемії за рівнем своєї небезпеки та тривоги – **частка тих, хто постійно на зв'язку із рідними зросла з 27% до 72%**. Це так само стосується спілкування з друзями: ріст з 15% до 48%. Зараз те, чим людина має можливість займатися, чим наповнюватися, заспокоюватися – ці ресурси критично звужені і комунікація – це одна зі небагатьох сфер, яка зараз є таким ресурсом і отже забрала на себе багато

До всього тривога за безпеку близьких під час війни висока, постійний зв'язок дає можливість перевіряти стан безпеки. У більшості українців життя змінилося, особливо в частинах країни з активними бойовими діями або окупацією, у інших також не бракує новин, отже, ці зміни також формують цю необхідність бути на зв'язку більше.

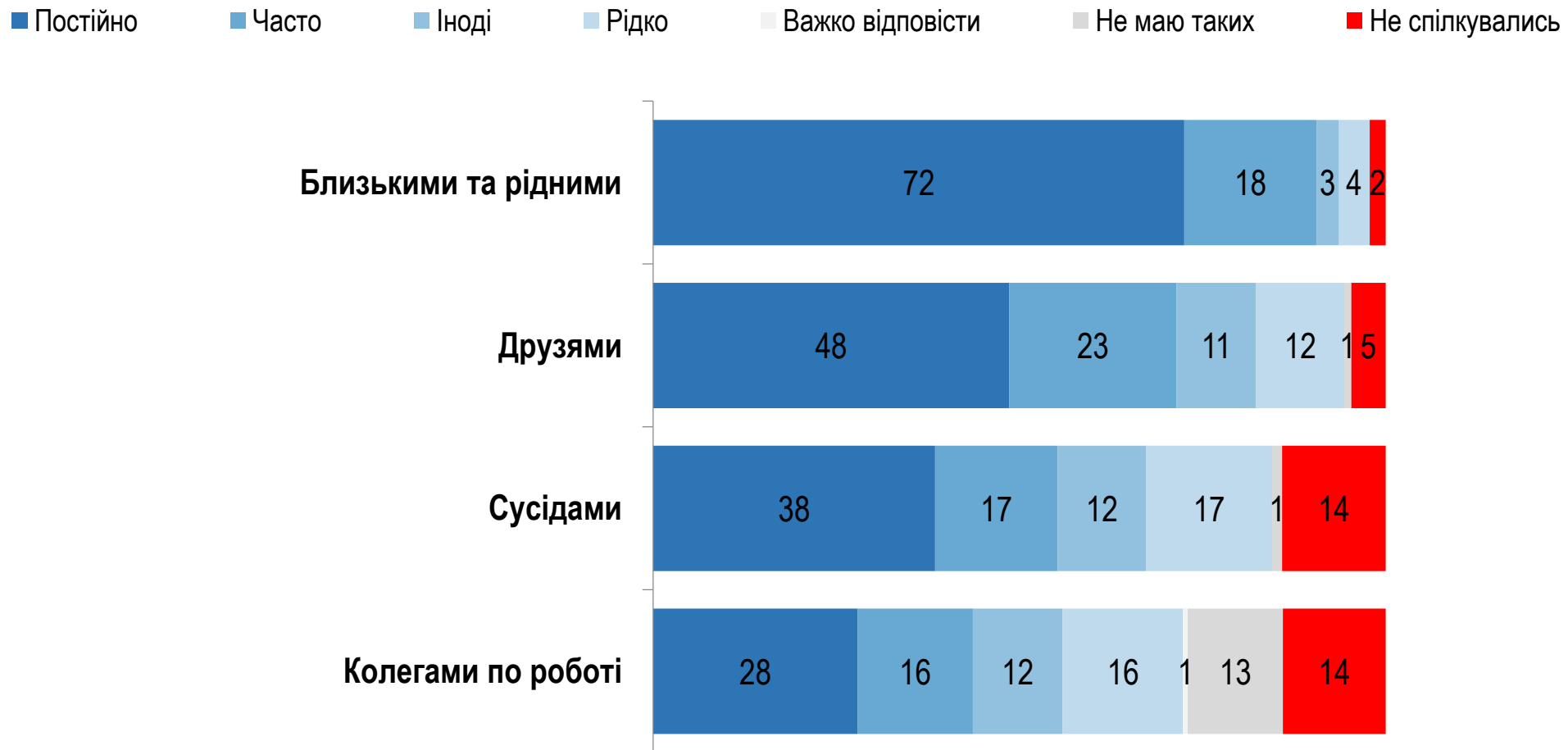
Змінилася вага способів отримання інформації. З листопада 2021 року **центральне телебачення дещо повернуло свої позиції** (з 56% до 62%) і домінує серед джерел. Також **суттєво додали групи та канали у месенджерах** (з 13% до 42%), це можна пояснити швидкістю та кількістю публікацій. Війна формує високу потребу у постійній інформованості, отже, месенджери найбільше за своїми можливостями задовольняють такі потреби – їх можна читати будь де і будь коли, для цього потрібен смартфон та інтернет. Водночас, знизилася доля соціальних мереж (з 49% до 37%), вірогідно їх частково замінили групи та канали у месенджерах.

Бо соціальні мережі за своєю функцією – це більше не про отримання інформації, а про спілкування та можливість поділитися інформацією. Зросло отримання інформації від родичів та знайомих (з 14% до 28%), бо часто вони – безпосередні свідки подій, що відбуваються. Газети та журнали втратили (з 11% до 6%), бо не можуть гнатися за швидкістю подій. А ось радіо додало (з 10 до 15%), оскільки стало певним чином альтернативою телебачення.

Традиційно телебачення є головним джерелом інформації для людей старшого віку (78%). Для середнього віку – це новини інтернет сайтів (58%). Для молоді до 35 років – групи і канали у месенджерах (62%) – це традиційний розподіл каналів інформації за віком, він зберіг свою структуру і під час війни.

Центральне телебачення найбільш популярне на заході (72%) та у центрі (62%). Водночас, 42% мешканців сходу отримують інформацію від родичів та знайомих, бо схід є найактивнішою зоною бойових дій, люди поїхали з регіону і бажають отримувати інформацію «з перших рук».

Як часто Ви спілкувалися за останній тиждень з..

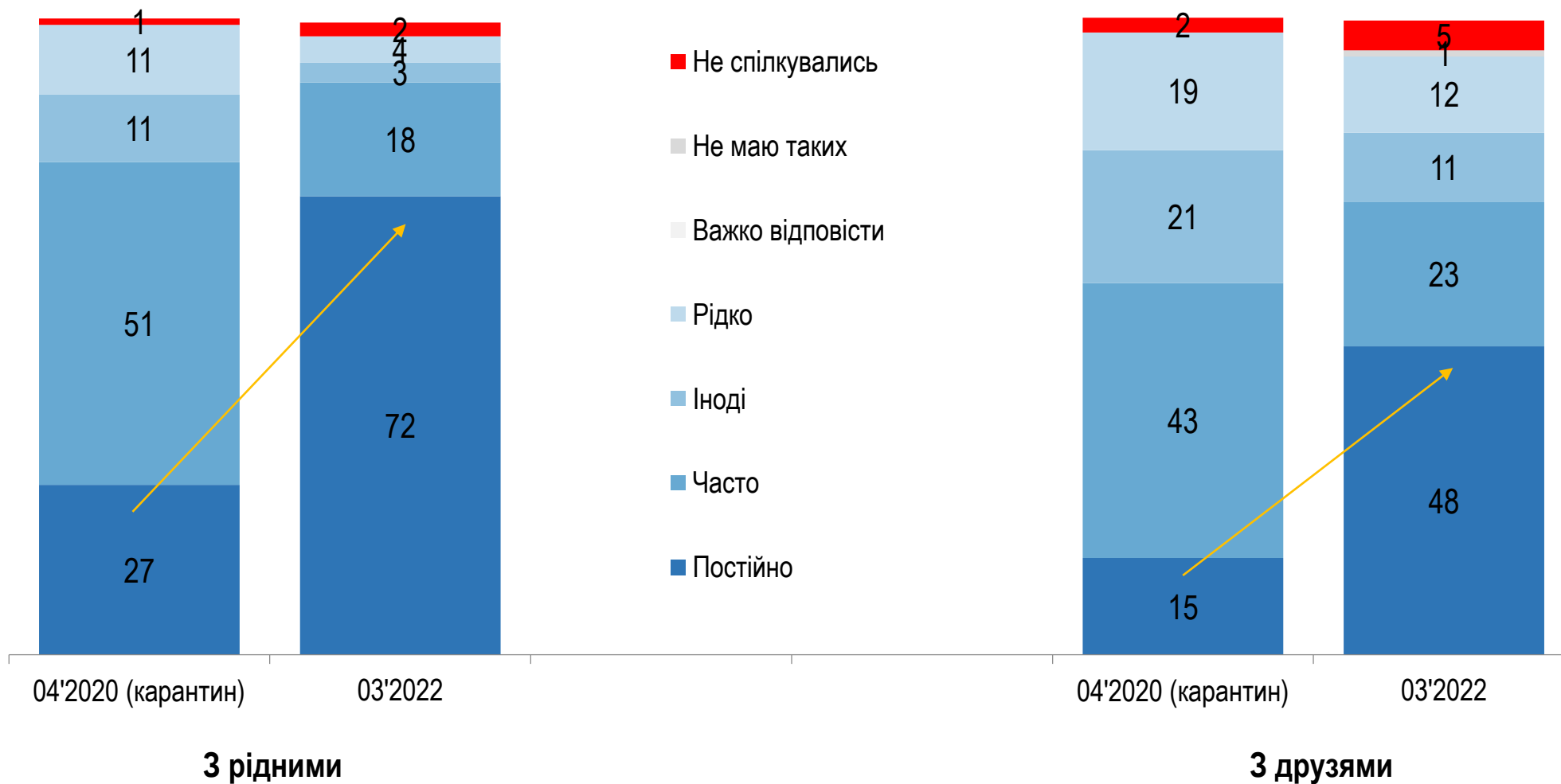

19 березня
2022

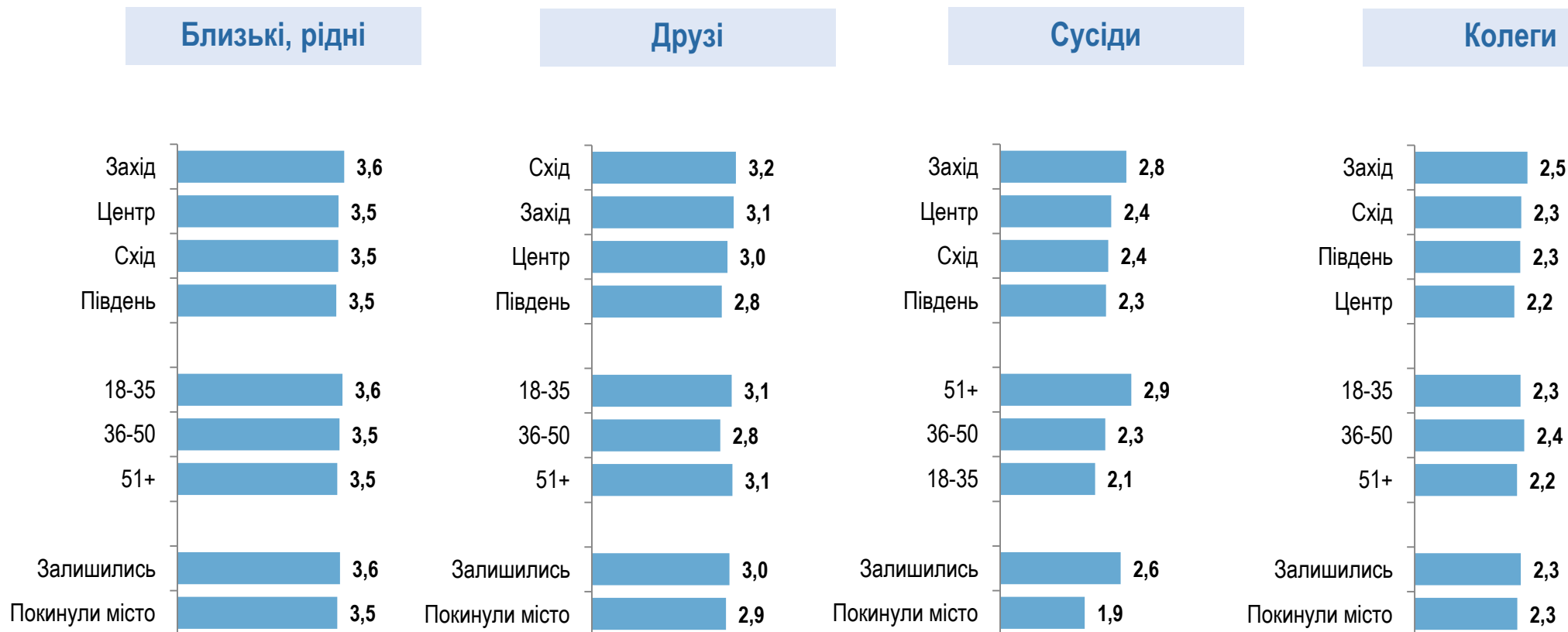

Частота спілкування: динаміка

Частота спілкування

Індекс комунікації, за шкалою від 0 до 4, де 4 - постійно, 0 – не спілкувались

З яких джерел Ви зараз отримуєте інформацію про події в Україні?

РЕГІОНИ, ВІК

	Захід	Центр	Південь	Схід	18-35	36-50	51+
Центральне телебачення	72	62	59	50	48	53	78
Новинні інтернет сайти	49	48	48	41	51	58	38
Групи і канали у месенджерах	42	41	43	40	62	44	27
Соціальні мережі	41	35	34	38	48	40	28
Родичі, знайомі розповідають	24	26	28	42	36	26	24
Регіональне телебачення	20	16	17	9	10	16	21
Радіо	19	18	12	5	10	13	20
Газети, журнали	8	6	3	3	4	5	7
Інше	2	2	3	2	4	1	1
Важко відповісти	1	2	1	4	3	2	

Джерела інформації про події в Україні

РЕЙТИНГ

Декілька відповідей

ДИНАМІКА

	11.2021	11.2022
Центральне телебачення	56	62
Новинні інтернет сайти	46	47
Групи і канали у месенджерах (телеграм, вайбер і т.д.)	13	42
Соціальні мережі	49	37
Родичі, знайомі розповідають	14	28
Регіональне телебачення	---	16
Радіо	10	15
Газети, журнали	11	6
Інше	1	2
Важко відповісти	2	2

КОНТАКТИ

Соціологічна група «РЕЙТИНГ»

01010, м. Київ, вул. Івана Мазепи, 3, оф.3

(+380 98) 575-7020

(+380 95) 937-4288

<http://ratinggroup.ua/>

info@ratinggroup.ua

